

Arrest

nr. 107 431 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Rolf WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2013 vraagt de verzoekende partij asiel aan in het Rijk.

1.2. Op 12 februari 2013 beslist de verwerende partij tot de weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit S.. U bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. In 2011 verbleef u twee maal gedurende bijna drie maanden in Griekenland om er te werken. In december 2011 hadden uw broer en uw moeder medische problemen. Om hun behandeling te kunnen betalen leende u geld van A. M., een Albanees uit S. die u in Griekenland had leren kennen en die aan hoge rentes geld uitleende. U leende 3000 euro. De afspraak was dat u op 12 december 2012 3500 euro

moest terugbetalen. U slaagde er echter niet in dit geld bij elkaar te krijgen. Op 13 december 2012 werd u op weg van het huis van uw zus naar uw huis in elkaar geslagen door A. en een vriend van hem. Ze vroegen waarom u het geld niet terug had betaald en dreigden ermee u te vermoorden en uw organen te verkopen. U vluchtte naar huis en kwam niet meer naar buiten. Op 27 december 2012 verliet u Albanië. U reisde met de bus naar Montenegro van waar u een ferry nam naar Bari in Italië. In Italië zwierf u gedurende drie weken rond in Milaan en Bergamo omdat u niet wist wat u moest doen. Na drie weken nam u de trein naar Frankrijk. Vervolgens reisde u naar België waar u op 31 januari 2013 een asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van uw paspoort afgeleverd op 21 maart 2011.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, dié ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, : niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanie vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor ' vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

U verklaarde geld geleend te hebben van A. M.. Toen u dit niet terug kon betalen sloeg hij u in elkaar en bedreigde hij u met de dood (CGVS, p. 5). Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de door u geschetste problemen met uw schuldeiser van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Deze problemen houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw (veiligheids)problemen met uw schuldeiser geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde zelf nooit concrete problemen te hebben gekend met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 8). Voorts dient te worden vastgesteld dat u nooit een beroep heeft gedaan op de Albanese politie voor hulp of bescherming. Toen u in elkaar geslagen en bedreigd werd door A. diende u geen klacht in bij de politie (CGVS, p. 7). U deed dit naar eigen zeggen niet omdat u bang was dat u dan vermoord zou worden (CGVS, p. 7). Deze motivatie om geen klacht in te dienen bij uw eigen autoriteiten volstaat niet als rechtvaardiging voor uw nalaten de hulp van uw eigen autoriteiten in te roepen. Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om ernstiger problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van bestaande problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u, zoals hierboven reeds is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. : Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit die niet ter discussie staat."

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van "de regels van behoorlijk bestuur".

Zij licht het middel toe als volgt:

"De door het CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het CGVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door afpersers en de autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden. Verzoeker heeft geld geleend en wordt nu met de dood bedreigd omdat hij deze lening niet stipt heeft terugbetaald.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld en de nodige bewijsstukken van zijn problemen meegedeeld.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en geslagen werd.

Ook de plaatselijk autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor A. en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. In het verleden werd verzoeker reeds

neergeslagen. De plaatselijke autoriteiten konden dit niet verhelpen. Volgende keer is verzoeker misschien daadwerkelijk dood. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. Indien de toestand veilig zou zijn en verzoeker niet met de dood wed bedreig diende hij immers niet te vluchten en kon hij in zijn thuisland blijven wonen. Enkel uit vrees voor zijn leven is verzoeker dienen te vluchten.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Verzoeker heeft wel degelijk problemen gekend en omwille van deze problemen was zijn enige mogelijkheid zijn land te ontvluchten.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt en omwille van zijn problemen met A. en het feit dat hij hiervoor onvoldoende geholpen wordt door de autoriteiten.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.1.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht ex de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 12.02.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd. De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS. Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen. Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst. Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten. Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver. In het verleden is gebleken dat de autoriteiten verzoeker onvoldoende konden beschermen aangezien hij reeds aangevallen werd en ernstig gewond werd. Bij een volgende aanval wordt verzoeker misschien vermoord. De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 12.02.2013 van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding. Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960 Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Er wordt enkel geargumenteerd dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen. Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 12.02.2013 van het CGVS te vernietigen."

2.1.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.1.3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, maar verduidelijkt niet welk beginsel de verwerende partij met de voeten zou hebben getreden. Het middel is in die zin onontvankelijk.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar tweede middel wel alludeert op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, maar daarover geen nadere toelichting geeft. Ook dit middelonderdeel is onontvankelijk.

2.1.3.2. Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen

worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

2.1.3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

*–Albanië
–Bosnië-Herzegovina
–India
–Kosovo
–FYROM
–Montenegro
–Servië”*

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Albanië, luidt het als volgt:

“Voor wat betreft Albanië, besluit de Commissaris-generaal als volgt : « Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Albanië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Albanië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Albanië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Zo kunnen sommige bijzondere situaties van vendetta van die aard zijn dat ze in aanmerking komen om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst”.

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt het volgende gesteld:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat de verzoekende

partij afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan de verzoekende partij om met duidelijke en substantiële elementen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, dit in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd, in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op de asielzoeker. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig opwerpen: *“Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat de verzoekende partij geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat de verzoekende partij veilig kan terugkeren.”*

In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat de verzoekende partij *in casu* niet doet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de redenen waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten. Dat de verwerende partij dus zou uitgaan van een algemene situatie zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar haar specifieke geval, zoals de verzoekende partij beweert, is dan ook niet correct. Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat zij haar asielaanvraag steunt op het feit dat zij vreest vermoord te worden door een schuldeiser. Dienaangaande stelt de verwerende partij enerzijds dat dit een probleem is van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard, zodat er geen verband is met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. De verzoekende partij gaat volledig voorbij aan dit motief, zodat hij geenszins aantoonst dat de verwerende partij desbetreffend op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar oordeel is gekomen. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet kon beroepen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst, terwijl dit één van de voorwaarden is, omdat zij geen klacht indiende en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van veiligheidsproblemen aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van de Belgische Vreemdelingenwet. De verzoekende partij ontkent niet dat hij geen hulp zocht bij de Albanese autoriteiten maar stelt dat deze haar geen bescherming kunnen bieden, nu zij al werd neergeslagen in het verleden en de autoriteiten dit niet konden verhelpen. Dit argument is echter niet van aard om het motief dienaangaande als niet deugdzzaam te beoordelen. Immers, zoals de verwerende partij stelt, moet de bescherming worden beoordeeld in het licht van de definiëring daarvan in de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 48/5, §2, tweede lid, wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Aangezien de verzoekende partij de informatie die zich in het administratief dossier bevindt ongemoeid laat kon de verwerende partij uit het samenspel van alle gegevens genoegzaam afleiden dat de Albanese autoriteiten in staat zijn om bescherming te verlenen en dat de verzoekende partij dus niet heeft aangetoond niet te kunnen steunen op hulp of bescherming in het land van herkomst. Een schending van de materiële motiveringsplicht is ook op dit punt niet aangetoond.

Voorts mist een deel van het betoog van verzoekende partij feitelijke grondslag. Zo kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden dat *“Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij”* noch *“Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op iets gestaafd is”* en al evenmin *“het verhaal van de verzoekende partij [is] bedrieglijk of “het volledige verhaal en haar vluchtmotieven [...] zijn bedrieglijk”*.

Met haar afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt.

2.1.4. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

De verzoekende partij licht het middel toe als volgt :

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichtsens verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst. Ook de Albanese autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. De verzoekende partij voert aan wat volgt :

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Albanië. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Albanië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.3. Het derde en het vierde middel worden samen beoordeeld.

2.2.3.1. In eerste instantie dient erop gewezen dat de verzoekende partij weliswaar de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, maar daarover geen enkele uiteenzetting geeft. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3.2. Voorts dient erop gewezen dat de verzoekende partij weliswaar stelt dat zij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, maar dit bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De thans bestreden beslissing draagt geen verwijderingsmaatregel in zich, zodat het in het kader van de huidige vordering de schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet dienstig kunnen worden aangebracht. Daarbij komt nog, wat artikel 3 van het EVRM betreft, de Raad vaststelt dat de verzoekende partij zich bedient van de elementen uit zijn asielrelaas om deze

opgeworpen schending te verduidelijken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens dewelke wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor werd reeds gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij niet op rechtmatige wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, daarin begrepen de vaststelling dat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet duidelijk blijkt –onder meer- dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dus verre van aannemelijk dat zij het risico loopt te worden gefolterd, onmenselijk of vernederend te worden behandeld bij terugkeer. De verwerende partij heeft daarbij, zoals reeds is gebleken, gesteld dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Albanese autoriteiten, zodat ook haar bewering dat haar veiligheid en vrijheid zullen worden geschonden bij terugkeer en haar stelling dat zij in haar land van herkomst geen familieleden zal kunnen hebben aangezien zij zal worden opgesloten of vermoord, hoegenaamd niet volstaan om een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM aan te tonen. Ook wat betreft het gestelde dat de verzoekende partij in haar land van herkomst geen inkomsten heeft en niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken, stelt de Raad vast dat zij zich hier overgeeft aan een blote bewering, zonder meer. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij bij haar terugkeer zou worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad.

2.2.4. Het derde en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

2.3.1. De verzoekende partij voert in wat als een vijfde middel kan worden beschouwd het volgende aan:

“E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime tijd in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.3.2. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562), en de verzoekende partij toont niet aan dat daarover anders zou moeten worden gedacht. Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Overigens komt het ook de verwerende partij niet toe om, in het kader van de beoordeling van een asielaanvraag, rekening te houden met de integratie van de asielzoeker in het onthaalland.

2.3.3. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS